Візьміть мене, ліси, – а місця досить, –
не вріжу гілку, не зламаю кущ,
гарячим листям спалахну під осінь,
вдихну в людей замрію диких пущ.
Притрусить теплим снігом нас на зиму,
сповзе відлига на корі льодком,
а дітям в сни синітиме ожина,
і даль махне березовим крилом…
Візьміть мене, степи, де пшеницями
крайнебо вітер лагідно торка,
де з маминими ніжними руками
пригладить чуба вітрова рука;
де батоги петрові на обніжку
синіють, наче очі малюків;
де праця й пісня ходять впереміжку
поміж садів, неначе берегів…

Візьміть мене, річки. На ваші хвилі
хай ляжуть думи чесні, як вінки,
і просто неба, тихі, просвітлілі,
пливуть, мої продовживши роки…
Візьміть мене, країв дитячих обрій,
казок далеких крила голубі,
бо все, що в серці виплекав я доброго,
належить вам. А зле – я взяв собі…

Квітень, 1973 р.